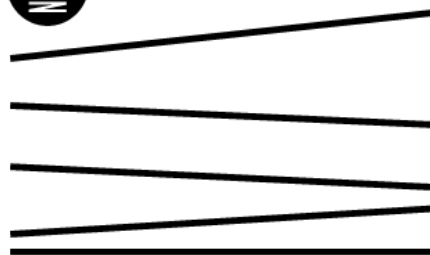

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

[oversat af Fr. Ant. Friis] ; [Musiken af Paolo Scalabrini].

Titel | Title:

Anagilda : azione drammatica, da
rappresentarsi nel regio teatro danese =
Anagilda : et Synge-Spil til at opføres paa den
kongelige danske Skueplads

Alternativ titel | Alternative title:

Anagilda.

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : H. J. Graae, 1772

Fysiske størrelse | Physical extent:

63 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Anagilda

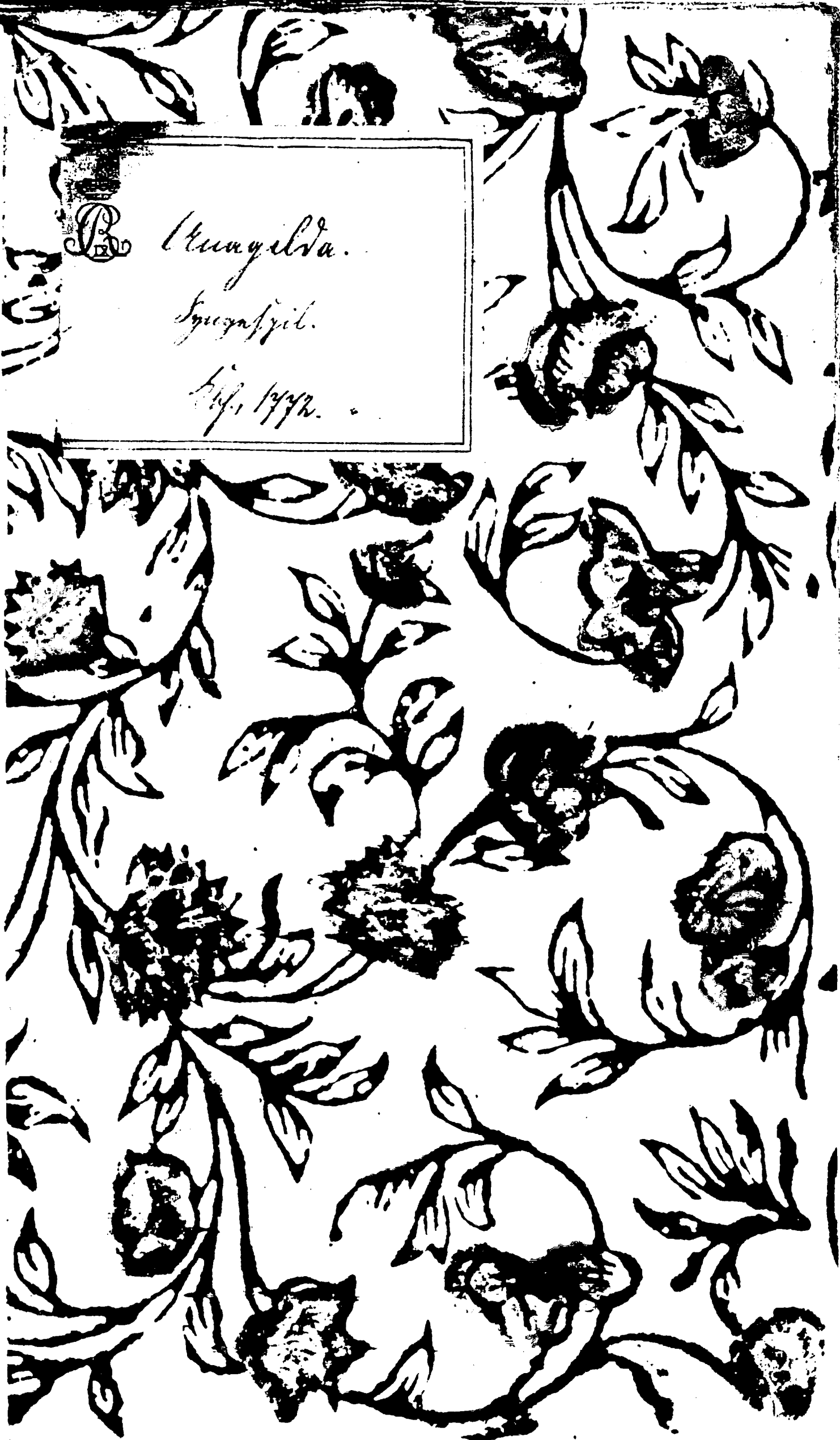
1772

B

Unguis.

Synaspil.

fig. 1772.

56-332

ANAGILDA,

AZIONE DRAMMATICA,

DA RAPPRESENTARSI

NEL

REGIO TEATRO DANESE.

Anagilda,

Et Synge=Spil,

til at opføres

paa

Den Kongelige Danske Skueplads.

Kjøbenhavn, 1772.

Trykt hos S. J. Graae, boende i Knabroestrædet

PERSONAGGI.

ANAGILDA, Principessa di Navarra, sorella
di **GARZIA**.

La Signora TERESA TORRE.

FERNANDO, Principe di CASTIGLIA.

Il Signor ANDREA GRASSI.

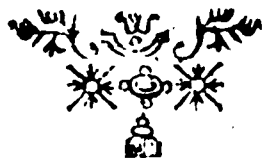
ELVIRA, sua sorella.

La Signora ELISABETTA ALMERIGI.

GARZIA, Ré di NAVARRA.

Il Signor JENS MUSTED.

*La musica è tutta nuova, composta dal Signor PAOLO SCALABRINI, maestro di Capella di Sua
Maestà,*

Ar-

Personerne.

Unagilda, Prinsesse af Navarra, Garzia's
Søster.

Hr. Teresa Torre.

Fernando, Prins af Castilien.

Hr. Andrea Grassi.

Elvira, hans Søster.

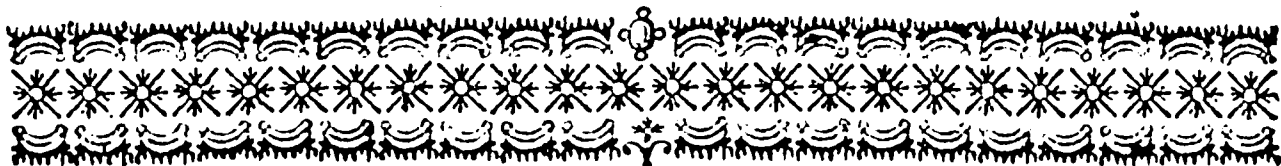
Hr. Elisabetta Almerigi.

Garzia, Konge af Navarra.

Hr. Jens Møsted.

Musiken er ganske ny, af Hr. Paolo Scalabrini,
hans Kongelige Mayestæts Kapel-Mester.

ARGOMENTO.

Doppo aver guerreggiato lungo tempo Sancio Rè di Navarra, e Fernando Conte di Castiglia rimesero alla sorte di una giornata campale le loro differenze: in questa incontratisi per il campo li due Principi, e battutisi assieme, cadè finalmente estinto il Rè di Navarra. Di poi per l' interposizione di Potenze vicine si fece pace trà Fernando, e il Rè Garzia, figlio del morto Sancio, nei capitoli della quale fù posto il matrimonio di Fernando con Sancia, figlia del Rè morto, e sorella di Garzia (questa per miglior suon della musica chiameremo Anagilda.) Andò Fernando in Navarra, e quì comincia il dramma; Mà in vece di ritrovarsi nel talamo con Anagilda si ritrovò nel carcere incatenato, e tradito da quel Rè. Dispiacque il tradimento ad Anagilda, ed avendo qualche compassione col Principe prigioniero, finalmente a poco a poco s'innamorò del medesimo, deliberò di salvarlo, e così fece, per-
che

Indhold.

Efterat Sancio, Konge af Navarra, og Fernando, Kæde af Castilien, længe havde ført Krig mod hinanden, søgte de ved et afgjørende Feldtslag at ende deres Tvistigheder; I samme faldt Kongen af Navarra for Grevens Haand. Ved Naboe-Riger-nes Mædlerhandling blev der siden sluttet Fred imellem Fernando og Kong Garzia, en Søn af den dræbte Sancio, og var det et af Vilkaarene, at Fernando skulde for-mæle sig med Sancia, den afdøde Konges Datter, og Garzia's Søster, (sen vi, for Bel-klangs Skyld, vil kalde Anagilda.) Fer-nando reiste til Navarra, og her begynder Handlingen; men i stedet for at blive for-mælet med Anagilda, blev han af Kongen, imod Tro og Love, kast i Fængsel og lagt i Lænker. Dette Forræderie mishagede Ana-gilda, hun havde Medlidenhed med den fang-ne Prins, og fattede omsider Kærlighed til ham; Hun besluttede at frelse ham, sadte, ved sin fri Udgang til Fængslet, dette ædel-modige

❁ ❁ ❁ ❁ ❁

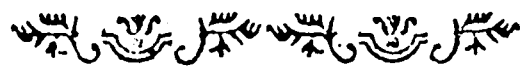
chè avuto l'adito nella carcere, lo condusse fuori della reggia, e finalmente in Castiglia.

Tutto questo è nelle storie della Spagna, ne vi si aggiunge di più, che il personaggio di Elvira, sorella di Fernando.

❁ ❁ ❁

*La scena si finge in Tudela vicino a' confini della Navarra,
e di Castiglia.*

SCE-

modige Forsæt i værk, og førte ham ud af
Staden, og omsider til Castilien.

Alt dette findes i den Spanske Historie:
Man har alene tillagt Elvira, Fernando's
Søster.

Bkuepladsen forestilles i Tudela, paa Grændserne
af Navarra og Castilien.

SCENA PRIMA.

Campagna ne' confini di Castiglia,
e veduta di Tudela in lontano.

Elvira, e Fernando, con seguito.

Fern. **F**lvira, addio.

Elv. Deh mio germano, ascolta.

Fern. Di pure.

Elv. Oh Dio, non so,
S'io potrò rivederti un' altra volta.

Fern. Donde il timor? ah lascia
D'affligerti con queste
Immagini sognate.

Elv. E come vuoi

Ch'io non tema, o Fernando? tu ben sai...

Fern. Sò che in Navarra

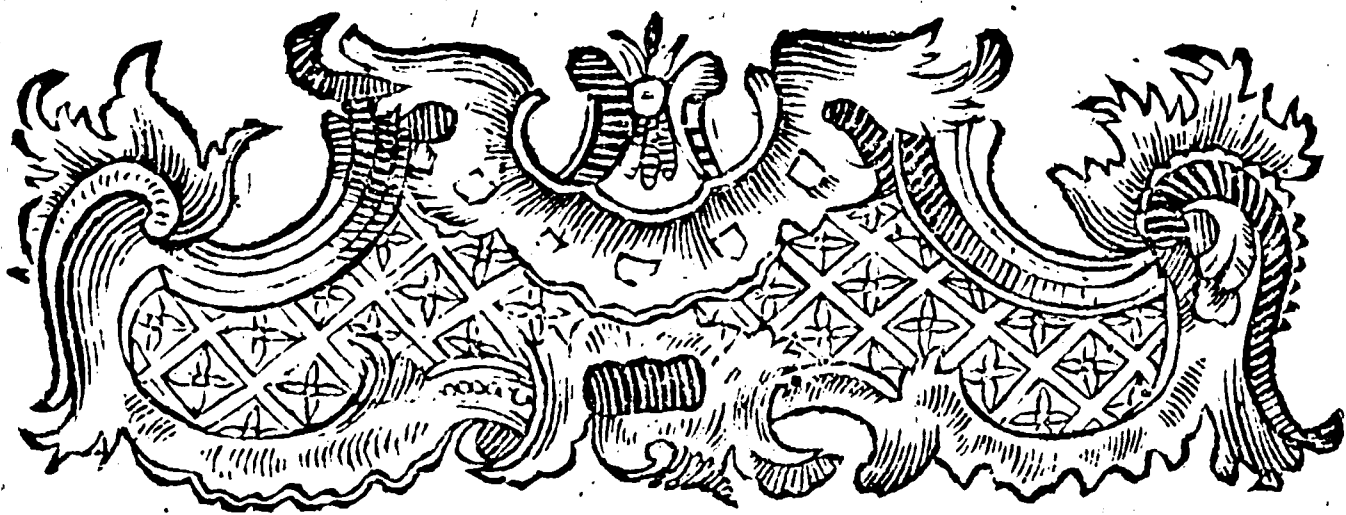
Devo il piede portar, amata Elvira,

Fer ritrovar la sposa: e quai sventure

Può prepararmi il Cielo

Se la bella Anagilda è il mio destino?

Elv.:

Første Scene.

Landskab paa Grænserne af Castilien; langt borte seer man Tudela.

Elvira og Fernando, med Sølge.

Sern. Farvel, Elvira!

Elv. Ricere Broder, hør dog!

Sern. Tael kun.

Elv. Af Himmels! jeg veed ikke
Om jeg faaer dig mere at see.

Sern. Hvorfra den Frygt? Lad dog af
At plage dig med disse
Ugrundede Forestillinger.

Elv. Hvor kan jeg andet end frygte, Fernando?
Du veed jo . . .

Sern. Jeg veed, ricere Elvira,
At jeg skal reise til Navarra
For at hente min Bruud:
Men hvad Ont kan der vel forestaae mig
Naar den deilige Anagilda bliver min?

Elv. Ma di Anagilda istessa, e del germano
 Sai pur che il genitore
 Da te svenato fù, come potrai
 Così senza timor, così sicuro
 Di quel sangue la mano ancor fumante
 Presentar alla figlia?

Fern. Nel conflitto
 In cui l'avversa sorte
 Per Castiglia decise, è vero, Elvira,
 Sancio da questa mano estinto giacque;
 Ma questa morte al fine,
 Fù un incontro fatal, non tradimento.
 Tutto è posto in obbligo, frà noi li idegni
 Son calmati lo sai, di pace in segno
 Son conchiuse le nozze, e il Ré Garzia,
 D' Anagilda germano
 La fede sua real mi diede in pegno.
 Di che dunque temer?

Elv. Oh Dio Fernando

Fern. Ah se questo timore
 Dall' amor tuo dipende,
 Questo tuo amor la mia fedelè offende.

parte,

SCENA SECONDA.

Elvira sola.

Vanne con quella pace
 Che tu non lasci a me, germano ingrato,
 Purche salvo tu sia, io sia mendace,
 Ma se il destin, o se l'avversa sorte
 Insidie ti prepara
 Incontrar vuò con te perigli, e morte.

Sc

Elv. Men du veed jo dog, at du har dræbt
Anagilda's og Garcia's Fader;
Hvor kan du da være saa sikker
Og uden Frygt række Datteren den Haand,
Som endnu ryger
Af Faderens Blod?

Fern. Det er sant, Elvira,
At i det Feltslag.
Hvor Castilien beholdt Seieren,
Faldt Sancio for min Haand;
Men hans uheldige Skæbne,
Og ingen Forræderie, var Aarsag i hans Død.
Alt Ting er nu glemt; Du veed
At vore Tvistigheder ere bilagde,
At denne Formæling er sluttet til Tegn paa Fred,
Og at Kong Garzia, Anagilda's Broder,
Herpaa har givet mig sit Kongelige Løfte.
Hvad har jeg da at frygte for?

Elv. O Himmel, Fernando . . .

Fern. Din Frygt
Kommer af din Kierlighed til mig
Men den fornærmer Anagilda. han gaaer

Anden Scene.

Elvira alene.

Uafnemmelige Broder! saa gaa da bort
Med det rolige Sind, som jeg maa savne,
Naar der kun intet Ont hendes dig, vil jeg gierne ha-
ve feilet;

Men skulde den unilbde Skæbne
Legge Snarer i Veien for dig,
Saa vil jeg dele Faren, ja gaa Døden i møde med dig.
Slæb

Se a' giorni miei la forte
 Congiunse i giorni fui,
 Voglio penar con lui,
 Voglio con lui morir.
 Veder lui solo in pene,
 Nò non farei sì forte
 Ad onta della morte
 Nò nol potrei soffrir.

parte.

SCENA TERZA.

*Appartamento Reale di Garzia, in cui si vede
 la statua di Sancio custodita
 da guardie.*

Garzia, poi Fernando.

Gar. S'introduca Fernando *a due guardie che vanno ad
 incontrar Fernando.*

E voi miei fidi

Al real cenno mio attenti state

E al comando, che diedi, non mancate.

Fern. Gran Rè, commune il grido
 De' tuoi regni, e di te le glorie spande
 Dal più gelato, al più fervente lido,
 Ma la fama è mediocre, ancorche grande.

Gar. Forse la reggia mia da'rai f'accende
 Di quella maestà, che in te risplende.

Fern. Ma dov' è mai Signor la mia diletta?
 La mia cara Anagilda?
 La promessa mia sposa?

Gar.

Gar. Trà momenti.

Vedrai la mia germana.

Fern. E sin a quando

Vuoi differir oh Dio il mio contento?

Gar. Se pena così fiera

T'apporta l'induggiar, vieni.

Fern. Ubbidisco.

Gar. Vieni pure Fernando: ola! costui

alle guardie.

In carcere s'arresti, ed ivi aspetti

Frà le dure ritorte

In vece della sposa, acerba morte.

Fern. Barbaro! numi! ahime! forse son queste

D'amicizia giurata

Le reali promesse? è questa forse

La sposa che presenti a questa mano?

Frà voi l'uso è così di terbar fede?

Ah che in van mi lamento.

Dal seno di Garzia

Non si poteva sperar che un tradimento.

Gar. Gran fede ancor à la vendetta mia.

Quello è il padre tradito, e il di lui sangue

Vendetta al figlio grida *s'accosta alla statua.*

Sancio, che in Ciel dai sempiterni sogli

Questa vittima miri

Dell' altar che preparo i fumi accogli.

Fern. Sancio, le nume sei

si avvanza alla statua.

Del sacrificio ingiusto

L'empio ministro fulminar tu dei.

Gar.

Gar. Om saa Dieblig

Skal Du faae min Søster at see.

Fern. Al hvor længe vil Du dog forhale
Med at opfylde mine Ønsker?

Gar. Derfor det falder Dig saa tungt at bie,
Saa kom.

Fern. Jeg adlyder,

Gar. Kom kun, Fernando:

Holla! Lad denne blive bragt i Fængsel,
til Dagten.

Og lad ham der i Lænker, i stedet for at vente
sin Brud,

Wente en grusom Død

Fern. Du Barbar! Al Himmels!

Er det de Kongelige Forsikringer

Du har givet mig paa det svorne Benskab?

Er det Bruuden du tilbyder mig?

Pleie I saaledes at holde Løfter?

Men jeg har Uret i at beklage mig:

Al Garzia

Kunde man intet andet vente end Forræderie.

Gar. Paa Troskab er min Hævn dog et stort Beviis.

Dette er min Fader som man har forraadt,

Og hans Blod raaber til hans Søn om Hævn.

han gaaer hen til Billedet.

Sancio, Du som fra de evige Himle

Seer dette Slagt-Offer,

Imodtag Røgen af det Alter jeg bereder Dig!

Fern. Sancio, er du en Gud,

han nærmer sig til Billedet;

Saa bøv din Lynild ved den uretfærdige Oftring

Slaae ned paa den ugudelige Offer-Præst.

Gar

Gar. Orfù deponi intanto
Quell' acciar sì funesto a questo regno.

Fern. Sancio, a te lo consegno.

*si leva la spada e la pone ai piedi]
della statua.*

Se giammai t'ò tradito
Questa tua man di fasso
Alla vendetta in questo seno invito,
Ma se innocente io son, quel ferro renda
Ad una man fedel che mi difenda.

viene incatenato.

SCENA QUARTA.

Anagilda, e dettti.

Anag. Che spettacolo è questo?

in disparte.

Gar. Vieni, Anagilda, ecco le nozze al fine
Che al tuo Fernando appresto.

Fern. (Oh Dei, che amabil volto!)

Anag. E questo è dunque
Lo sposo a me promesso?

s' avvanza.

Gar. Ecco, o germana,
Del Padre l'uccisor.

Anag. (Oh Dio, che pena!)

Fern. Ah se pure ancor tu, bella Anagilda,
A tradirmi congiuri
Più contento per te Fernando mora

Che

Gar. Kom kun nu, og nedleg
Den for dette Rige saa uhykkelige Kaarde!

Sern. Sancio, jeg overleverer den til Dig.
han tager Kaarden af og legger den for
Billedets Fødder.

Dersom jeg nogen Tid har brugt Forræderie
imod Dig,

Saa lad denne Din Steenhaand
Søge sin Hævn i dette Bryst;
Men dersom jeg er uskyldig, saa giv denne
Kaarde

Til en tro Haand, som kan forsvare mig!
han faaer Lænker.

Fjerde Scene.

Anagilda, og de forige.

Anag. Hvad seer jeg!

Gar. Kom, Anagilda, nu kan Du da see det Bryls
løp ^{affides.}

Som jeg bereder Din Fernando.

Sern. (O Himmel, hvilket elskværdigt Ansigt!)

Anag. Saa er det da

Den Gemal man har lovet mig?

hun nærmer sig.

Sern. Du seer, O Søster,
Vor Faders Baandmand.

Anag. (O Himmel, hvilken Pine!)

Sern Dersom Du endda, deilige Anagilda,

Samtykte i at forraade mig,

Saa skulde Fernando for Din Skyld døe mere
fornoiet,

Che puoi far bello un tradimento ancora.

Anag. (Ah mi sento morir! nò non ò core
Del germano a soffrir tal fellonia.)

Gar. Che ne dici Anagilda?

Anag. (Che risponder degg'io?)

Gar. Ne reo di morte

Non ti sembra il fellow? il labbro tuo...

Fern. Se quel bel labbro tuo

A morte mi condanna

La morte, o traditor, nò non m'affanna.

Anag. (Più resister non sò!)

Gar. Ah per Navarra

Troppo tardi morrai.

Fern. Adesso morirò.

Anag. Ferma!

vuol pigliar la spada dalla statua.

gle la leva di mano.

Gar. Che fai?

ad Anagilda.

Fern. Forse, Anagilda, sei

Pietosa ai casi miei?

Gar. Che facesti?

ad Anagilda.

Anag. Che feci? (Oh Dio, non sò!)

Gar. Ah che pur troppo parmi,

Che d' Anagilda il core

Più che d'ira, e di sdegno, arda d'amore.

Già di Fernando il volto,

Ti colpì, ti sedusse,

Già il nuovo amor ti alletta,

Ed il padre ti scordi, e la vendetta.

Ma saprò ben io solo

Del caro genitor, anima infida,

Da Du endog kan betage et Forræderie sin
Hæslighed.

Anag. (Næi, jeg kan ikke udholde det! jeg kan ikke taale
At min Broder viser sig saa troløs.)

Gar. Hvad siger Du herom, Anagilda?

Anag. (Hvad skal jeg svare?)

Gar. Synes Du ikke at denne Mordere,
Bør døe? Afslig Du . . .

Sern. Dersom den deilige Anagilda
Afsliger min Døds Dom,
Forræder, saa døer jeg fornøiet.

Anag. (Jeg kan ikke længer modstaae.)

Gar. Ha! for Navarra
Døer Du for sildig.

Sern. Nu vil jeg døe.

han vil tage Kaarden fra Billedet.

Anag. Holdt!

hun tager Kaarden fra ham.

Gar. Hvad gjør Du?

til Anagilda.

Sern. Anagilda, har Du maaskee
Medynk med min Tilstand?

Gar. Hvad gjorde Du?

til Anagilda.

Anag. Hvad gjorde jeg? (O Himmel jeg veed det ikke!)

Gar. Ha! jeg seer nok

At Anagilda's Hierte

Brænder mere af Rærlighed end af Brede og
Forbittrelse.

Fernando's Ansigt

Har allerede indtaget og forført Dig,

Denne ny Rærlighed behager Dig

Og Du glemmer baade Din Fader og Din
Hævn,

Men jeg skal nok alene, Du Troløse,

Vide at hævne

Il sangue vendicar. olà, custodi,
Frà tormenti f'appresti
Di Fernando la morte,
Degna d'un traditor sia la sua sorte.

Vada l'indegno intanto
Frà ceppi, e frà ritorte;
Forse compagna a morte
La sua fedel farà.

Questo è l'amor, ingrata,
Chè ferbi al genitore.
Ah non credea il tuo core
Capace di viltà.

parte

SCENA QUINTA.

Anagilda, e Fernando, con guardie.

Fern. Mie gradite sventure!
Se dal crudel destino almen potessi
Ottener che Anagilda una sol volta
Pietà per me provasse.

Anag. Ah che pur troppo
Fernando in me trovasti
Qualchè pietà del tuo destino ingrato;
Più non ti posso dir: troppo farei
Al genitor infida,

Min Fædre Faders Blod. Holla!
til Vagten.

Man berede Fernando
En grusom Død,
Som saadan en Forræder fortjener.

Den Uværdige gaa imidlertid
I Lænker og Baand.

Maaskee hans tro Rikere
Gjør ham Selskab i Døden.
Er det den Rikrlighed, Du Utafnem-
melte,
Som Du bær for Din Fader?
Ha! jeg trode ikke Du havde
Saa nedrigt et Hierte.

han gaar

Femte Scene.

Anagilda, og Fernando, med Vagt.

Fern. Min Modgang skulde aldrig gaae mig til
Hiertet,
Dersom den umilde Skæbne i det mindste vil-
de tilstæde mig,

At Anagilda har
Medlidenhed med mig

Anag. Ak! Fernando, jeg har
Mere Medlidenhed end Du troer
Med Din haarde Skæbne;
Mere kan jeg ikke sige Dig: Du seer det selv;
Jeg blev en uværdig Datter.

S'io potessi, tu il vedi,
Scordarmi innanzi a te dell'omicida.

Fern. Grazie, pietoso amor, più non risento
Delle catene mie l'ingiusto peso
Se Anagilda il mio bene
Sente qualche pietade alle mie pene.
Inumano Garzia,
Fà di me ciò che vuoi, nò non pavento
Il fiero tuo rigor. Bella Anagilda,
A te contento, e lieto
Sacrifico il mio cor, i desir miei,
Mille volte per te morir saprei.

Sol mi basta, amati rai,
Di pietade un tuo sospiro,
Più non chiede il mio martiro,
E contento io morirò.

Nò la morte non spaventa
L' alma mia fida e costante
Se a me pensi un sol istante
Mille morti io soffrirò

parte colle guardie.

SCENA SESTA.

Anagilda sola.

Anagilda infelice! e che farai?
Manca l'esca al gran fuoco, or chè la vita
Di Fernando già manca. Anima ardita

J fald jeg kunde glemme
 Alt Du har dræbt min Fader.
 Fern. Dig skee Tak, medlidende Rærlighed!
 Jeg føler nu ikke mere Lyngden af mine ufor-
 riante Lænker

Da Anagilda, min elskte Skat,
 Har Medlidenhed med mig.
 Unienneffelige Garzia,
 Gier ved mig hvad Du vil,
 Jeg frygter ikke Din rasende Grumhed.
 Dig, deilige Anagilda, ofrer jeg med Fornøielse
 Mit Hjerte og al min Lust;
 Ja jeg vilde Tusinde Gange døe for Dig.

Det er mig nok, Allerkjæreste,
 At høre et Medlidenheds Suk af
 Dig,

Derved husvales al min Smerte,
 Og jeg døer fornøiet.

Min tro og bestandige Siæl
 Frygter ikke Døden;
 Naar Du kun tænker et eneste Die-
 blit paa mig,
 Saa vil jeg døe Tusinde Gange.
 han gaaer med Dagten;

Siette Scene,

Anagilda alene.

Uhyfsalige Anagilda! hvad skal jeg gjøre?
 Det er ude med min Rærlighed
 Dersom Fernando døer. Jeg vil tage Mod til mig;
 Jeg.

Il suo scampo si tenti . . .
 Ah che il germano, oh Dio,
 Tradir io non vorrei.
 E come il Ciel concede
 Cominciar dal tradir opre di fede?
 Ma il german non è giusto
 E il ciel noi strinse
 Alla giustizia più che al sangue nostro.
 Sì lo scampo si tenti
 Di Fernando infelice. E chi potrebbe
 Di sì fier tradimento
 Farsi complice mai? Ah s'io cedessi
 Troppo laria il mio cor duro, e spietato;
 Deh mi perdona, o genitor amato.
 Io stringerò quel ferro
 Per reccar libertade al suo signore,
 Gli darà maggior vanto
 Qualche impresa fedel di questo core.

Date, oh Dei, valor che basti
 A quest' anima agitata
 Per l'impresa fortunata
 Ogni affanno a sopportar.

*prende la spada lasciata da Fernando
 ai piedi della statua, e parte.*

SCENA SETTIMA.

Elvira, poi Garzia con seguito.

Elv. Ah pur troppo presago.

Ques-

Jeg vil stræbe at befrie ham . . .
 Men, jeg vilde dog ikke
 Forraade min Broder.
 Og hvorledes kan Himlen vel tilstæde
 At man med Forræderie begynder en Trofskabs Gier-
 ning?

Men min Broder handler uretsfærdig;
 Og Himlen forbinder os til
 At see mere paa Retfærdighed end paa Slægtsskab.
 Ja jeg vil forsøge at frelse
 Den ulyksalige Fernando;
 Og hvem kunde vel tage Deel
 I saa afskyeligt et Forræderie? Dersom jeg lod mig
 forlede dertil,

Maatte jeg have et meget grumt og haardt Hierte;
 Al, tilgiv mig, elskede Fader!
 Jeg vil bruge denne Kaarde
 Til at forskaffe dens Herre Frihed;
 Og det jeg af Trofskab foretager mig
 Skal giøre den mere berømt.

I Guder, giver dette beklente Hierte
 Standhaftighed
 Til at udføre
 Saa voveligt et Foretagende!

*Hun tager Kaarden, som Fernando
 lagde for Billedets Fødder, og gaaer.*

Syvende Scene.

Elvira, siden Garzia med Sølge.

Elv. Al! mit angstfulde Hierte forkyndte alt for
 rigtig

Questo oppresso mio cor fù di sventure,
 Contro la data fede, ecco il germano
 Prigionier di Garzia, e forse adesso
 Tutto in rivi di sangue Ah che in
 pensarlo!

Sento l' anima mia
 Strapparmisi dal sen. Numi clementi,
 L' innocente german deh proteggete,
 O se sdegnati siete,
 Eccovi il petto mio, in lui sfogate
 Tutto lo sdegno vostro.
 Ah! purchè salvo sia
 Il germano Fernando
 Ogni affanno m' è gioja anche penando.
 Ma s' avanza il tirran. Numi soccorso!

Gar. S'io son crudel, Elvira,
 Incolpa il fato sol, non il mio core.

Elv. Barbaro, traditore, e con qual fronte
 Puoi parlarmi così? Tu che il germano
 Contro la data fede
 In tal guisa tu opprimi.

Gar. Eh datti pace
 Bella Elvira, una volta; Al fin non sono
 Sì barbaro, e crudel, qual tu mi credi;
 Se all' amor mio tu cedi, io ti destino
 A parte del mio trono
 E al tuo caro german tutto perdono.

Elv. Io sposa di Garzia?

Gar. Sì; che risolvi?

Elv. Qual fede mertan mai, mostro inumano,
 I falsi detti tuoi? Troppo m' ai dato

Alt noget Ont forestod.
 Imod al Tro og Love er min Broder
 Taget til Fange af Garzia,
 Ja maaskee hans Blod i dette Dieblif . . .
 Alf! mit Hjerte er ferdigt at briste
 Ved at tænke derpaa;
 Naadige Guder, tager min uskyldige Broder i
 Beskyttelse!

Eller ere I fortørnede,
 Saa udgyder al Eders Vrede
 Paa mig alene.
 Ja! jeg vil med Glæde lide al Ting,
 Naar kun min Broder
 Kan blive frelst.
 Men der kommer Tyrannen; I Guder staaer
 mig bi!

Gar. Dersom jeg viser mig haard, Elvira,
 Saa maa Du ei tilregne mig det, men Skæb-
 nen.

Elv. Barbar, Forræder! Undseer Du Dig ikke ved
 At tale saaledes til mig?
 Du som imod Tro og Love
 Saa skammelig behandler min Broder.

Gar. Giv Dig tilfreds,
 Deilige Elvira; jeg er dog ikke
 Saa barbarisk og grum som Du troer;
 Dersom Du vil elske mig
 Saa vil jeg dele min Throne med Dig og tilgive
 Den Broder, Du saa høit elsker, alle Ting.

Elv. Jeg skulde blive Garzia's Gemalinde?

Gar. Ja. Hvad er Din Beslutning?

Elv. Hvad Tillid mener Du Forræder vel
 At man skulde sætte til Dine falske Løfter?

Di perfidia inaudita un raro esempio.

Gar. Stanco sono alla fin di garrir teco,
Pensa qual son, qual sei.

Elv. Penso crudele
Che s'ora il tuo costume a preparato
Per faci d' Imeneo quelle di morte,
Temerario, t'inganni, e penso ancora
Che impunito gran tempo, i giusti Numi
L' atroce inganno tuo
Non lascieran così. Barbaro aspetta
Da chi meno tu il credi aspra vendetta,

parte.

SCENA OTTAVA.

Garzia solo.

Non ti temo o fortuna; da miei lacci
Scioglerti non potrai Fernando indegno,
E se la tua germana
All' amor mio non cede, vivrà anch'essa
Vicina a' ceppi tuoi
Dentro un carcere orrendo i giorni suoi,

Mi proverà sdegnato,
Mi proverà crudele,
Se vuol quel core ingrato,
Resistere al mio amor.

Trop-

Du har givet mig alt for store Prøver paa uhort
Ereløshed.

Gar. Jeg er fied af at trættes med Dig,
Tænk paa hvem jeg, hvem Du er.

Elv. Jeg tænker, at dersom Du,
Efter Din Sædvane,
I stedet for Bryllups- gjør Døds- Tilberedelser,
Saa bedrager Du Dig selv; Ja jeg tænker,
At de retfærdige Guder ikke længe
Vil lade Dit uhorste Bedragerie ustraffet.
Frygt, Barbar, for en skrækkelig Hævn
Fra den som Du mindst venter det af.
hun gaaer.

Ottende Scene.

Garzia alene.

Jeg frygter Dig ikke, o Skiebne!
Uværdige Fernando, Du kan ikke slippe af mine
Tænker;

Og dersom Din Søster
Ikke antager mit Tilbud, saa skal hun ogsaa,
Ikke langt fra Dig,
I et græsseligt Fængsel ende sine Dage.

Dersom det utafnemmelige Hierte
Vil imodstaae min Rieklighed,
Saa skal hun lære at kiende min
Vrede,
Saa skal hun lære at kiende min
Grumhed.

Denne

Troppo la mia costanza
 Quel core altero sprezza
 Quest' alma non è avezza
 Soffrire un tal rigor.

parte.

SCENA NONA.

Carcere.

*Fernando solo incatenato, ed asfisso sopra un
 sasso*

Fern. Questi ceppi crudeli, e questo orrore
 Non m' arecca timore, or che il mio
 bene

Colla speranza a consolarmi viene.
 Folle a che penso? e quai contenti io fingo?
 Quai speranze dipingo alla mia sorte?
 Son fantasmi d'amore in seno a morte.
 Elvira, che dirai.

*vien gettata da un balcone del carcere
 una spada involtovi un foglio, e si
 sente una voce che dice.*

„ Combatti, e spera. “

Fern. Che miro, oh Dei!
 Che sento, e chi m'invia,
s'alza, e prende la spada.
 Questa spada, e perchè?
 Ch' io combatta, e con chi? ch' io spero,
 e come?

Forse Anagilda

Denne Stolte foragter alt for meget
Min Bestandighed;
Jeg er ikke vandt til
At taale saadan Haarhed.

han gaaer.

Niende Scene.

Fængsel.

Fernando alene, i Lænker siddende paa en Steen.

Fern. Disse Lænker, og dette fæle Fængsel
Indjager mig ingen Skræk, nu da min Elskede
Trøster mig med Haabet.
Men hvad tænker jeg Ussindige paa? hvad er
det for en indbildt Ulyksalighed?
Og hvad Haab kan jeg vel gjøre mig i denne
min Tilstand?
Paa Bredden af Graven lader jeg mig bedaare
af min Kiærlighed.

Elvira, hvad vil Du sige . . .
fra et Vindue af Fængslet bliver nedkastet
en Kaarde ved hvilken hænger et Papiir,
og man hører en Røst, som siger:

„Strid, og haab.“

Fern. O Himmel, hvad seer jeg!
Hvad hør jeg! og hvem sender mig
han reiser sig og tager Kaarden.
Denne Kaarde, og hvortil?
Jeg skal stride, og mod hvem? jeg skal haabe,
men hvad?

Maaskee Anagilda

Har

Al mio scampo si accinge?

Ma quale a questo acciaro

toglie dalla spada il foglio

Foglio avvolto rimiro?

Ciò che in lui si contien . . veggasi . . . Oh Dio

sente strepito alla porta del carcere.

Alcun s'appressa . . e parmi . . ah non m'inganne

Un risoluto armato,

Oh Dei, con nudo acciaro a me ne viene,

Corraggio o cor! difendersi conviene.

si pone in difesa, e nasconde il foglio.

SCENA DECIMA.

Anagilda, coperto il viso con velo, preceduta da una guardia armata.

Fern. A te . . .

nel mentre che Fernando vuol ferire la suddetta guardia, che si ritira in disparte, Anagilda si avvanza, e vien essa ferita nella mano.

Anag. Fermati, ingrato!

Fern. Che vuoi? dimmi chi sei?

Anag. Se non lo fai

Da questo sangue mio ben lo saprai!

Ah Fernando, Fernando,

Forse non t'è gradita

Ne libertà, ne fè, se quella mano

Che per salvarti vien quella ai ferita.

Fern. Ah ferro! ah mano! ah core! ah sangue! ah pianto!

Ah ingrata libertà se costi tanto!

Fedel-

Har foresadt sig at befrie mig?
Men hvad er det for et Papiir
Som hænger ved denne Kaarde?

han tager Papiret af Kaarden.
Lad os see hvad det indeholder . . . O Himmel,
der høres nogen ved Sængslets Dør.
Der kommer nogen! . . . mig synes . . . ja, jeg ta-
ger ikke fejl:

En bevæbnet nærmer sig
Med blot Kaarde til mig.
Gribsk Mod! jeg maa forsvare mig.
han trækker Kaarden, og gemmer Papiret.

Tiende Scene.

Anagilda med Slør over Ansigtet; for hende
gaaer en af Vagten med blot Kaarde.

Sern. Det er for Dig . . .
Fernando vil bringe den som gaaer for-
an et Stød, han trækker sig tilbage,
og Anagilda, som gaaer frem, bliver
saaret i Haanden.

Anag. Holtinde, Du Utafnemmelige!

Sern. Hvad vil Du? siig mig, hvem er Du?

Anag. Veed Du det ikke

Da skal mit Blod siige Dig det.

Alf Fernando, Fernando,

Saa er maaskee hverken min Trostak, eller
Din Frihed Dig ficer,

Siden Du har saaret den Haand,

Som kommer for at befrie Dig.

Sern. O Kaarde, O Haand, O Hjerter, O Blod,
O Graad!

O Frihed jeg hader dig, da Du foster saa meget!

Fedelissima amante, oh Dio perdono.
 E tu destra crudel che tanto errasti
 Col ferro istesso emendarai l'errore
 Quando a punirlo il mio dolor non basti.

Anag. Taci, che reo non fosti, io ben m'avvedo
 E al pianto tuo, più che al mio sangue, io
 credo.

Sù partiamo, che molto
 Può costare ogni indugio ai casi tuoi,
 Andiam.

Fern. Perchè mi vuoi
 Allor ch' io son più reo da lacci sciolto?

Anag. Partiam, Fernando, e della vita mia
 Abbi timor, se della tua non temi.
 Il barbaro Garzia
 Frà momenti verrà, e parmi . . . Oh Dei!
 Sento che già s'inoltra;

si sente strepito dalla porta.

Sieguimi, andiam da quella parte.

Fern. Io sieguo
 Anagilda i tuoi passi, e questo petto
 In qual si sia di morte orrida impresa
 Il tuo scudo farà, farà difesa.

*partono dalla parte opposta:
 preceduti dalla sudetta guardia.*

Trofaste Elskerinde, tilgiv mig, for Himlens
Skyld!

Og du grumme Haand, som saa høiligen feilede,
Du skal med samme Raarde skaffe Fyldestgjorelse
derfor,

Dersom min Græmmelse ikke fuldbyrder den for-
tiente Straf.

Anag. Ei stille, jeg seer nok Du er uskyldig,
Din Graad gielder mere hos mig end mit Blod.
Men lad os gaae, det ringeste Ophold
Kan være Dig til største Skade,
Lad os gaae.

Sern. Hvorfor vil Du, nu da jeg er meest strafværdig,

Løse mig af mine Lænker?

Anag. Lad os gaae, Fernando, og hav Omsorg for
mit Liv,

Om Du intet agter Dit eget.

Den grumme Garzia

Kommer her paa Diebsliffet, og mig synes . . .

O Himmel! jeg hør ham allerede komme;
der bliver Allarm ved Døren.

Følg mig, lad os gaae denne Vej.

Sern. Jeg følger Dig, Anagilda,
Og dette Bryst.

Skal endog i den yderste Livs Fare

Være Dit Skjold, og Dit Forsvar.

De gaa ud af den anden Side, og det
forømmelte af Vagten gaaer foran.

SCENA UNDECIMA.

Elvira sola, e smansiosa.

Oh Dio! che farà mai?
 Differrate trovai
 Del carcere le porte . . . e qui Fernando
 Non sento, e non ritrovo.
 Forse armato del brando
 Hà tentato la fuga! oh forse, oh Dio!
 L'infelice è già morto.
 Chi a questo afflitto cor porge conforto?
 Onnipotenti Dei! che mai veggio?
 Ecco Garzia! fuggiam; con alma forte
 Se il germano é perduto
 Incontrar io saprò qualunque morte.

parte.

SCENA DUODECIMA.

Garzia, con alcune guardie ricercando nel carcere.

Gar. Ah che pur troppo è vero
 Da sconosciuto armato
 Posti in fuga i custodi
 Che salvo é il prigionier. Chi è mai costui
 Cui temerario ardir a tanto spinse?
 Ma lungi non andrai
 Dal castigo che meriti, Olà! si cerchi.

Ellevte Scene.

Elvira alene i hæftig Bevægelse.

O Himmel! hvad vil dette sige?
 Jeg finder Fængslets Døre aabne . . .
 Og hverken seer eller hør jeg Fernando.
 Maaskee han, bevæbnet med Kaarden,
 Har forsøgt at undsige,
 Eller maaskee den Ulyksalige
 Er allerede død.
 Hvor finder mit bekymrede Hjerte Trøst?
 Almægtige Guder! hvad er det jeg seer?
 Der er Garzia! jeg vil gaae bort;
 Varsom det er ude med min Broder
 Skal jeg uforsærdet gaae den haardeste Død i Møde,
 hun gaaer.

Tolvte Scene.

Garzia, med nogle af Vagten, søgende i
 Fængslet.

Gar. Ha! det er dog alt for vist
 Alt Vagten af en Ubefiedyt bevæbnet
 Er bleven slaget paa Flugt,
 Og den Fangne undløbet. Hvem mon det vel
 være,
 Der drevet af en forvoven Driftighed, har
 tordet gaae saa vidt?
 Men Du skal ikke bide længe
 Paa Din fortiente Straf. Holla! Man efter-
 søge

Il Principe Fernando, e della fuga
 Ogni complice suo, o vivo, o effangue
 Mi si conduca innanzi,
 E si prepari intanto
 Da crudeli ministri
 Inauditi tormenti; io vuo' che sia
 Nuova nel mondo la vendetta mia.

parte da dove è entrato.

SCENA DECIMA TERZA.

Bosco.

Anagilda, e Fernando ancora in catene.

Anag. Quanto è grave al mio cor quel duro laccio,
 Che al fuggitivo tuo già stanco piede
 E alle speranze mie serve d'impaccio.
 Oh Dei! quì non si vede
 Albergo ne pastore
 Da cui si sperì industriosa aita.

Fern. Anagilda, mio ben, sono pur lievi
 Queste catene mie
 Quando penso all'error, che alla tua mano...

Anag. Fernando non temer, che lieve assai
 E' la mia piaga, e questa destra mia,
 Che per pegno di fè ti destinai,
 Sempre pronta sarà per darti aita,
 E all'impresa fedel non è impedita.

Ah

Prins Fernando, og man bringe mig,
 Døde eller levende,
 Alle Medvilderne i hans Flugt;
 Imidlertid maa Bødlerne berede
 De uhorste Pinsler;
 Jeg vil at min Hævn
 Skal være ny for Verden.

han gaaer ind hvor han kom ud fra.

Trettende Scene.

Skov.

Anagilda, og Fernando endnu i Lænker.

Anag. Hvor gjør det mig ikke ont at see Dig med
 disse tunge Lænker,
 Som baade hindre Din allerede trætte Fod i
 Flugten,

Og ere mit Haab saa meget i Veien.

O Himmel, her seer man hverken

Hytte eller Hyrde,

Af hvem man kunde vente nogen Hielp.

Fern. Allerkjæreste Anagilda;

Disse Lænker ere dog intet

Naar jeg tænker paa den Feil, som jeg imod
 Din Haand . . .

Anag. Fernando, frygt ikke,

Saaet er af ingen Betydning,

Og denne Haand, som jeg til Trostabs Tegn
 har tiltænkt Dig,

Saa som altid skal være rede til at hjælpe Dig,
 Hindres ei deraf i dette tro Foretagende.

Fern. Ah quanto, anima bella,
Grato sia questo cor, nò che il mio labbro
Esprimerti non fà.

Anag. Ma dimmi, e ancora
Investigar non puoi col tuo pensiero
Da chi quel ferro mai
Che in carcere tu avesti
Dato ti fù per tua difesa?

Fern. Ah quanto
Possa, o cara, pensar, nò non poss'io
Immaginar qual mano
Fù pietosa così; ma appunto il foglio
Che all'acciaro era avvolto ecco ti rendo:
Dal tuo arrivo impedito
Chiudo lo conservai:
Aprilo pur, e leggi,
Forse il tutto, o mio ben, saper potrai.

*da il foglio ad Anagilda che doppo
averlo un poco letto. turbata dice.*

Anag. Chi ti scrive è mendace.

Fern. Oh Dio, che dici!

Anag. Quella che d' Anagilda è a te più fida.
leggendo.

Dimmi dov'è costei
Che ti vanta così la di lei fede?

Fern. Ah che farà!

Anag. Ma nò, tutto si legga
Questo foglio fatal.

Fern. Io son fedele
Tel giuro, anima mia.

Anag. Taci, crudele.

leggo.

“ Caro

Sern. Elskværdigste,
Jeg kan ikke med Ord
Udtrykke mit Hjertes Erkiendlighed.

Anag. Men siig mig:
Kan Du endnu ikke udgrunde
Fra hvem den Raarde,
Som Du fik i Fængslet,
Blev givet Dig til Forsvar?

Sern. I hvor meget, Allerkiæreste,
Jeg end gjør mig Umag for at udfinde det,
Saa kan jeg dog ei gætte
Hvem der var saa medlidende;
Men der er det Papiir som var hæftet ved Raar-
den.

Forhindret ved Din Ankomst
Giemte jeg det uden at aabne det;
Aabn det og læs,
Du kan maaskee faae al Ting deraf at vide.
han giver Papiret til Anagilda, som
efter at have læst lidet bliver op-
bragt og siger:

Anag. Den der har skrevet dette har sagt Usandhed.

Sern. O Himmels, hvad siger Du!

Anag. Fra den, som er dig troere end Anagilda.
hun læser.

Siig mig hvor er hun
Som roser Dig saa meget sin Troskab?

Sern. Hvad mon dette betyde!

Anag. Dog! jeg vil læse
Det altsammen.

Sern. Min Allerkiæreste!

Jeg sværger Dig til, jeg er Dig tro.

Anag. Ei stille, Du grumme! hun læser.

“Caro Fernando miò

“Oggi ti salvo o ch’io

“Vuò restar prigioniera.

“Eccoti il ferro; amico fàto arrida

“A questa impresa mia; combatti,
e spera.

“Quella che d’ Anagilda è ate più fida.,,

Prendi, prendi il tuo foglio, e vanne ingrato
A colei che ti sciolga. *rende il foglio*

a Fernando, che lo riceve senza mirarlo.

Fern. Ah nò, non creder . . .
Adorato mio ben . . .

Anag. Anima infida! *con impeto*
Ed aver puoi l’ardire
Di chiamarmi tuo bèn labbro spergiuro?
Più vederti non posso,
Più soffrirti non devo; io porto meco
Mille furie nel sen; è questa la mercede
Che in guiderdon tu recchi
Al pietoso mio core?
Quest’ è il sincero amore
Che con tanta baldanza
Poco fà mi giurasti? Jo non dovea
Ascoltarti, o fellon! ah che se fede
Data non avess’ io
D’un menzognero ai detti!
Ora non vi vedrei
Traditi, oh Dio, così poveri affetti.
Vederfi da un ingrato
Perfido, infido core

" Min fædre Fernando,

" Enten fresser jeg Dig i Dag

" Eller jeg lader mig tage til Fange:

" Der har Du en Raarde:

" Milde Skæbne! vær mit Foretagende
gunstig: strid og haab.

" Fra den som er Dig troere end Ana-
gilda. "

See der har Du dit Papiir, gaa, Du utak-
nemmelige,

Til den som fresser Dig. hun giver Fernan-
do Papiret, som tager det uden at see paa det.

Fern. Af nei, troe ikke . . .

Min allerfæreste . . .

Anag. Du Utro! med Hæftighed.

Og Du er saa dristig

At Du tør kalde mig din? Du Meeneder!

Jeg kan ikke taale at see Dig,

Jeg bør ikke lide Dig længer; Mit Hierte slides

Af Tusinde Plager; Er det den Tak

Jeg skal have

For min Medlidenhed med Dig?

Er det den oprigtige Kiærlighed,

Som Du med saa stor Græfthed

For lidt siden tilsvor mig? Jeg burde ikke

Have hørt Dig, Forræder!

Af dersom jeg ikke havde troet

Dine falske Løfter,

Saa skulde jeg nu ikke have seet

Min Kiærlighed saaledes bedraget.

At see sin Kiærlighed bedraget

Af en Utaknemmelig,

Gli affetti, oh Dio! tradir!
 Questo sì fier dolore,
 Anime innamorate,
 L'anima soffrir no fà.

parte.

SCENA DECIMAQUARTA.

Fernando solo.

Dove son! che m' avvenne!
 Ma qual maligna stella
 Splendeva al nascer mio? e qual costanza,
 Ingiusti Numi, avete
 Per tormentar questo innocente core?
 Sento che dal dolore *siede sopra un sasso.*
 Reggermi più non posso, ed incapace
 Di sequirti, Anagilda, oh Dio! mi sento
 Per pena mia, per mio maggior tormento.
 Dunque foglio fatal tu sei . . . che vedo!
riguarda il foglio con sorpresa.
 M'inganno, o giusti Dei! della germana
 La mano lo vergò . . . anima mia, *si leva*
 Adorata Anagilda! *con impeto.*
 Vedi la mia innocenza; ah non m'ascolta
 Da me lungi fuggì; ma ancorche avvolto
 Frà questi lacci miei
 Raggiungerti saprò. Numi clementi,
 Datemi forza voi! fate ch'io possa
 L'innocente mio cor a lei scoprire,
 Rivederla placata, e poi morire.

Non

Siortende Scene.

En Trosøs, en Ubestandig,
Det er, forliebte Siæle,
Saa stor en Smerte,
At man ei kan udholde den.
hun gaar.

Siortende Scene.

Fernando alene.

Hvor er jeg! hvad er der hændet mig!
Hvilken ulykkelig Stierne
Skinnede vel ved min Fødsel?
Hvor ere I ikke bestandige, uretfærdige Guder,
I at plage mit uskyldige Hierte?
Jeg mærker at jeg af Sorg
han sætter sig paa en Steen.

Bliver ganske afmægtig,
At jeg, og dette foreger min Plage,
Ikke er i stand til at følge Dig, Anagilda.
Ulyksalige Papiir! saar du da . . . hvad seer jeg!
han seer med forundring paa Papiret.

Bedrager jeg mig, retfærdige Guder!
Min Søster har skrevet det . . .
han staaer i Hæftighed op.

Min deilige, elskværdige Anagilda!
See min Uskyldighed; Vil hun hører mig ikke,
Hun er flygtet langt bort fra mig;
Men uagtet disse Rænker
Skal jeg dog nok naae Dig. Styrker mig,
Naadige Guder, tilstæder mig,
At overtynde hende om min Uskyldighed
At see hende forsonet, og saa vil jeg gierne døe.

Dette

Non farà giammai contento
 Questo core innamorato
 Sinche l'idol mio placato
 Non avrà di me pietà.

parte.

SCENA DECIMAQUINTA.

Apartamenti reali di Garzia.

Garzia, poi Elvira.

Gar. Germana infida, e così presto à vinto
 Un solpir di Fernando
 La faconda ragion di Sancio estinto?
 Ed al seno addattata
 Dello sposo uccifore
 Abbracci il tradimento, e il traditore!

Elv. Per tuo cenno, o Signore,
 Eccomi a te dinanzi, in brevi detti
 Esponi il tuo pensier: parla, che vuoi?

Gar. (Per ragione di stato
 Si procuri l'inganno.) Ah, bella Elvira,
 Vorrei ch'al fin lasciasti
 Quell'ingiusta ferezza; offende troppo
 Il mio grado, il mio amor; Già son placati
 Trà Fernando, e trà me gl'antichi sdegni,
 Sposo è già di Anagilda, e se non sdegni
 La mia mano di nuovo a te presento.

Elv. Veggasi pria il german, da lui si sappia

S'io

Dette forelskede Hjerte
 Bliver aldrig fornoiet,
 Førend Anagilda bliver forsonet
 Og har Medlidenhed med mig.
 han gaar.

Semtende Scene.
 Kong Garzia's Gemal.
 Garzia, siden Elvira.

Gar. Troløse Søster, har et Suk af Fernando
 Saa hastig fundet udslætte
 All Erindring om Din dræbte Fader,
 Siden Du,
 Bed at give Dig til hans Banemand,
 Baade forsvare forræderiet og forræderen?

Elv. Herre, efter Din Befaling er jeg her,
 Siig mig i Korthed Dine Tanker:
 Tael, hvad vil Du?

Gar. (Af Stats Aarsager
 Maa man søge at bedrage hende.) Deilige Elvira,
 Jeg vilde at Du dog engang
 Løed Din ubillige Haardhed fare,
 Den fornærmer alt for meget min Høihed og
 min Kiærlighed;
 De gamle Ueenigheder imellem Fernando og
 mig ere bilagde,
 Han er allerede Anagilda's Gemal; afslaa mig
 ikke,

Jeg tilbyder Dig nu igien min Haand.
 Elv. Jeg maa først see min Broder,

Jeg

S'io posso darti fede, e allora poi
Rissolverò.

Gar. Mi crede
Di mentire capace dunque Elvira?

Elv. Pur troppo n'ò ragion.

Gar. Orsù rispondi:
Posso da te sperar?

Elv. Guardami in volto,
Mostro, furia d' Averno,
E nel pensar qual sei, veder potrai
Ch' Elvira a' detti tuoi falsi, e buggiardi
D'ira avvampa, e s'accende,
T'abborre, ti disprezza, e morte attende.

Gar. Morte dunque otterrai. Olà, costei

escono due guardie.

In carcere segreto si conduca, e si guardi!
Pensa ancor tu frattanto
Qual tu sei, qual'io sono
Poi scegli a tuo piacer, o morte, o trono.

parte.

Elv. Innocenza, pietà, costanza, amore,
Consigliate il mio cor in tanti affanni,
Fate salvo il german astri tirranni!
Ma qual, pietosi Dei, sento nell'alma
E coraggio, e valor? Sì sì v'intendo.
Incontro a mille straggi,
Inumano Garzia, eccoti il petto,
Rifiuto il trono tuo, la morte accetto.

Astri

Jeg maa høre af ham om jeg kan troe hvad Du
siger,

Og saa skal jeg sige Dig min Beslutning.

Gar. Saa troer da Elvira
At jeg er i stand til at sige Usandhed?

Elv. Jeg har alt for megen Aarsag der til.

Gar. Saa svar mig da:
Kan jeg haabe noget af Dig?

Elv. See paa mig,
Du Uhyre, Du Barbar,
Og ved at overveje hvad Du er, vil Du see
At Elvira over Din falske og usandsfærdige Tale
Antændes af Brede og Forbitrelse.
At hun har Afsky for Dig, foragter Dig, og
venter paa Døden.

Gar. Du skal da komme til at døe. Holla!
to a Vægen Kommer ind:
Lad hende blive hensadt og forvaret i et hemmeligt
Fængsel!

Betænk imidlertid
Hvem Du er, hvem jeg er,
Og vælg siden hvad Du lyster, Døden eller
Thronen. . . han gaar.

Elv. Ukyldighed, Medlidenhed, Bestandighed,
Kærlighed,
Raadfører mig i denne min bedrøvede Tilstand!
Grunne Sticbne, lad min Broder blive frelst!
Men, I medlidende Guder,
Hvad er det for Mod og Kærlighed s. m jeg føler?
Ja, ja, jeg forstaaer Eder. Umenneskelige
Garzia,
Jeg underkaster mig Tusinde Pinsler
Jeg aflaaer Din Throne og vælger Døden.

Astri tirranni, e barbari
 Vado contenta a morte,
 Se del german la forte,
 Da voi si può cangiar.
 Lo sdegno vostro s'agiti
 Contro di me possente,
 Ma l'anima innocente,
 Nel petto vuò ferbar.

parte.

SCENA DECIMASESTA.

Bosco.

Anagilda, e Fernando, senza catene.

Anag. Quel pastor, che ti sciolse, e che à nar-
 rato

A noi d' Elvira tua
 La certa prigionia,
 Quasi tutto à turbato
 Il piacer che provai
 Or che innocente, e fido io ti trovai,

Fern. Forse Elvira a quest' ora
 Del tuo crudo german . . .

Anag. Eh spera ancora;
 Sappi che antica legge,
 E da' Rè di Navarra ancor giurata,
 Fia che nobil donzella
 A morir condannata
 Possa trovar ragione
 Nel ferro, e nella forte
 Di guerriero campione.

Fer.

Grumme og barbariske Skæbne!

Jeg gaaer fornøiet Døden i møde,

Naar det kun maa gaae

Min Broder vel.

Din Brede

Rase imod mig;

Men min Uskyldighed

Bil jeg bevare.

hun gaaer.

Sextende Scene.

Slov.

Anagilda, og Fernando uden Lænker.

Anag. Den Hørde som løste Dig af Dine Lænker,

Og som fortalte os at det var vist

At Elvira var fængslet;

Har gjort et stort Skaar i den Fornøielse,

Som jeg havde af at finde Dig

Uskyldig og tro.

Sern. Maaſkee Elvira i dette Dieblif

Alf Din grumme Broder . . .

Anag. Oh, haab endnu;

Du maa vide der er en gammel Lov,

Og som endog er beforen af Kongerne af Ma-
varra,

Der tilholder: at naar en adelig Frøken

Er dømt til at miste Livet,

Saa kan hun blive fri;

3 fald nogen i Tveſamp vover at ſlaes for
hende,

Og vinder Seier.

Fern. Ma dimmi, e come questa
 Legge del regno offervera Garzia,
 Se le leggi del Cielo ancor calpesta?
 Ma se nemico, o sconosciuto fosse
 Il Cavaliero poi?

Anag. Pur si concede
 La difesa alla rea, e può sicuro,
 Nell' aringo ciascun fermare il piede.

Fern. Or dunque mi preparo
 Per Elvira al cimento.

Anag. Io t'el consento;
 Ma anch'io ti seguirò.

Fern. Bella Anagilda
 Non esporti, ti prego,
 Al Barbaro german. Da quel pastore
 Ritirati frattanto.
 A momenti verrò, mio bene, addio!

s'incammina

Anag. Ti vuò seguir fedele, idolo mio. *lo siegue.*

Fern. Deh t'arresta, amato bene, *ritornando.*
 Non temer, già in quella fronte
 Veggo espresso il tuo bel cor.

Anag. Voglio teco, amato bene,
 D'ogni rischio esser a fronte
 Ne tr mar vedrai il mio cor.

Fern. Sì ti credo, o mio tesoro,
 Sì conosco la tua fè

Anag.

Sern. Siig mig, hvor kan man vente at Garzia vil
iagttage

Denne Rigers Lov,
Naar han træder Himmels Lov under Fødder?
Men i fald den som tilbød sig
Var en Fiende eller Ubefiendt?

Anag. Det er ham ikke desto mindre tilladt
At forsvare den skyldige, og enhver kan,
Uden at frygte noget, fremstille sig paa Banen.

Sern. Saa vil jeg belave mig paa
At stride for Elvira.

Anag. Det tilstøder jeg Dig gierne;
Men jeg vil følge med.

Sern. Deilige Anagilda,
Vov ikke at komme
For Din barbariske Broder.
Bliv imidlertid hos Hyrden;
Jeg skal komme strax tilbage: Farvel, min
Deilige! han gaar.

Anag. Jeg forlader Dig ikke, min Allerkjæreste.
hun følger efter ham.

Sern. At bliv tilbage, min Elskelige!
han vender tilbage.

Vær rolig! Dit ædle Hierte
Viser sig tydelig nok i Dit Ansigt.

Anag. Ved Dia, min Elskelige,
Vil jeg dele al Fare,
Og Du skal aldrig see mig frygte.

Sern. Ja jeg troer Dig, min Allerkjæreste,
Ja jeg kiender Din Trofast.

Anag.

Ah sovvenngati ch'io moro
Se il destin t'invola a me.

a 2.

Compatite il nostro ardore,
Voi bell'alme innamorate,
E'l poter d'un primo amore
Ricordatevi qual' è.

partono.

SCENA DECIMASETTIMA.

Atrio magnifico nel Palazzo Reale.

Elvira accompagnata da guardie, poi Garzia.

Elv.

Eccomi tratta a forza
Al tirranno dinanzi, ah se di nuovo
D'insultarmi il crudel non è ancor stanco
Col chieder la mia mano;
Fede, e costanza mia, voi che parlaste
Alla mente agitata
Assistete al pensier, che le dettaste;
E voi, Numi possenti,
Reggete il braccio mio nel punto estremo.

Gar.

Quetta è l'ultima volta al fin, Elvira,
Mosso da quell'amor che mi destasti,
Ch'io ti vedo, e ti parlo, ora risolvi;
Se l'offerta mia mano ancor ricusi
Perdon più non sperar, se meno fiera

T'arren-

Anag. Alt! tænke paa at jeg dør,
 Dersom Skæbnen berøver mig
 Dig.

a 2. { Dadt ikke vor hæftige Kærlighed,
 I smfolende elskende Siæle!
 Erindrer Eder
 Den første Elskovs Maat.
 de gaa.

Syttende Scene.

En prægtig Portal af det Kongelige Slot.

Elvira med Vagt, siden Garzia.

Elv. Man bringer mig med Magt
 For Tyrannen, men dersom han,
 Ved at begiære min Haand,
 Endnu bliver ved at forhaane mig,
 O Troskab, o Bestandighed!
 I som talte til mit oprørte Sind,
 Understøtter da det Forsæt I bragte mig til at
 fatte.

Og I, mægtige Guder,
 Styrer min Haand i det store Dieblif!

Gar. Dette er den sidste gang, Elvira,
 At jeg, bevæget af den Kærlighed Du har
 opvakt hos mig,
 Seer og taler med Dig; Tag nu Din Beslut-
 ning:
 Begreer Du Dig endnu ved at imodtage min
 Haand,
 Saa haab ikke meer Forladelse;

T'arrendi al mio desio, tu già ben fai
Qual destino t'attende:
Dal labbro tuo, la sorte tua dipende.

Elv. (Ecco il punto propizio a' miei disegni;
Assistetemi, o Dei!)

Gar. Parla una volta!

Elv. Signor, gli antichi sdegni
Già vedo che il destin vuol che placati
Siano al fin trà di noi: la fronte abbasso
Al supremo decreto, e al tuo volere
Sono pronta, o Garzia.

Gar. Elvira, anima mia, ah quale io sento
In quest'alma piacer. Eccoti il core.

Elv. Appunto il cor desio.

Gar. Ed in pegno di fè la man ti stendo.

Elv. La fè che dasti altrui, quella ti rendo.

*mentre Garzia porge la mano Elvira
cava uno stile per ucciderlo.*

SCENA DECIMAOTTAVA.

*Fernando in abito differente, e visiera sul volto,
e detti.*

Fern. Ferma Elvira, che fai?

Elv. Fortuna infida!

Gar. Sconosciuto stranier grazie ti rendo.
Empia così tradirmi. Olà s'uccida!

alle guardie.

Fern. Ferma, Sire.

Gar.

Tager Du imod mit Tilbud,
Saa veed Du hvad Lykke der forestaaer Dig:
Din Skiebne beroer nu paa Dig selv.

Elv. (Nu er det Tid at sette mit Forsæt i værk;
O Guder, staaer mig bi!)

Gar. Tael da!

Elv. Herre, jeg seer nok,
At Skiebnen nu vil have
Bores gamle Stridigheder bilagde;
Jeg underkaster mig Dens Beslutning,
Og jeg er villig, Garzia, at imodtage Dit Tilbud.

Gar. Elskværdige Elvira, hvilken Glæde føler jeg ikke!
Tag mit Hierte.

Elv. Det er just Hiertet jeg ynsker mig.

Gar. Og til Troskabs Tegn giver jeg Dig min
Haand.

Elv. Den Troskab, Du har viist mod andre, viser
jeg mod Dig.

i det Garzia rækker hende Haanden, vis
hun med en Dolk dræbe ham.

Attende Scene.

Sernando i en anden Dragt, med en Zielm
som skjuler Ansigtet, og de forige.

Sern. Holdt Elvira, hvad gjør Du?

Elv. Unilde Skiebne!

Gar. Jeg takker Dig, ubekiendte Fremmede!
Du Bedrageriske, forraade mig saaledes! Hol
la, lad hende blive dræbt!
til Vagten.

Sern. Hør, o Konge!

Gar. Non più.

Fern. Giustizia attendo,
E come quì la giusta legge vuole
La donzella difendo.

Gar. Importuna richiesta.

Fern. Orsù, Garzia,
Nell' aringo per lei rivolgo il piede
Sia tuo campion chi vuoi.

Gar. Questo l'aringo sia,
Il campione io farò, che non deggio
Fidare ad altra spada
Le mie giuste vendette, o l'onor mio.
Olà, nessun s'accosti!

si battono

e Garzia cade.

Fern. Cedi il ferro, o crudel!

in atto d'ucciderlo.

SCENA ULTIMA.

Anagilda e detti.

Anag. Oh Dio, fermate!
Vinca chi vuol di voi
Sfortunata sarà sempre Anagilda;
Garzia, questo è Fernando,
E tu, mio caro sposo,
Perdona al mio german!

Fern. Tutti io ti lascio,
Adorata mia sposa,
I giusti sdegni miei; di me disponi
Qual più t'aggrada, e fia
Segno di pace la vendetta mia.

si scopre.

abbraccia Garzia.

Gar. Principe generoso, ah troppo lento
Rimorso al mio fallir; perdon ti chiedo,

Gar. Jeg vil intet høre mere.

Sern. Jeg venter at see Ket,
Og efter Landets Love
Tilbyder mig at stride for hende.

Gar. Uridige Forlangende!

Sern. Garzia, jeg møder da
Og Kredsen for hende;
Vælg hvem Du vil til Din Strids-Helt.

Gar. Lad dette være Kredsen,
Jeg vil selv være Strids Helten.
Jeg vil ikke betroe min billige Hævn og min Ære
Til nogen andens Kaarde.
Holla, ingen nærme sig!

de fegte og Garzia falder.

Sern. Slip Kaarden, Barbar!

han sætter ham Kaarden for Brystet.

Sidste Scene.

Anagilda, og de forige.

Anag. Af Himmels! Holdt inde!
Hvem der end ogsaa vinder af Eder,
Saa bliver Anagilda altid ullykkelig;
Garzia, det er Fernando;
Og Du, min allerfæreste Gemal,
Tilgiv min Broder!

Sern. Elskte Gemalinde, han giver sig tilkiende.
Jeg vil for Din Skyld
Glemme al min retmæssige Brede.
Giv med mig hvad Du vil;
Min Hævn blive Freds-Tegn!

han omfavner Garzia.

Gar. Edelmødige Prins,
Jeg angreer min Forseelse, og beder om Forladelse.
Og

CORO.

Lungi da noi &c. &c.

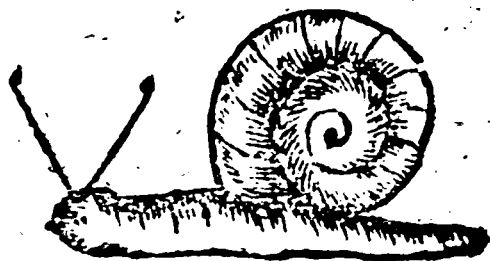
Elv. Sino ch'io vivo, e spiro
a 2. Saran per te, mio bene,
Gar. Dolci le mie catene
E dolce ogni dolor.

TUTTI.

Lungi da noi gli affanni
Di bella pace in segno,
Ne mai di cieco sdegno
Si turbi il nostro cor.

Ed ad onta del crudele
Invido serpe, e avaro
Essempio sempre raro
Diam di costanza, e amor!

FINE.

Chor.

Til Tegn paa den ic. ic.

Elv.	{	For Dig, min allerfæreste,
a 2.		Stal, saa længe jeg lever,
		Elskovs Baand og Elskovs
		Smertter
Gar.		Være mig søde og behagelige.

Alle.

Til Tegn paa den yndige Fred
 Bide al Misfornøielse langt fra
 os!

Da utøilet Brede
 Dytomme aldrig i vore Hjerter!

Ju lad os, til trods
 For den harmfulde Misundelse,
 Altid aibe uæmeene Prøver
 Paa Kiærlighed og Bestandig-
 hed!

E n d e.

